

Stația LAW-RACOVIȚĂ-NEGOIȚĂ din ANTARCTICA: Un vis împlinit în lumea aisbergurilor

Dr. Florica TOPÂRCEANU
Institutul de Virusologie, București

Moto: „O ambiție neînfrântă m-a împins să forțez lucrurile, pentru a ajunge la importanța pe care românii o merită în Antarctica.”

Dr. Ing. Teodor Gheorghe NEGOIȚĂ

Dr. Ing. Teodor Gheorghe Negoită (1946-2011) a intrat în istoria neamului românesc ca pasionat speolog, împătimit explorator polar, talentat cercetător științific, excelent ambasador al României la Tratatul asupra Antarcticii și fondator al Stației de cercetări științifice *Law-Racoviță* din Antarctica, prima stație polară a României și singura până în prezent.

Dorința lui Teodor Negoită ca România să aibă o stație de cercetări științifice în Antarctica s-a născut în anul 1987, când a inițiat primul *Program Român de Cercetări Polare*. Ca un ecou nebănuț, în Antarctica se construia atunci o bază, prefigurând discret un destin fastuos, ce avea să unească curând, în locul acela, două țări, considerabil distanțate în spațiul nostru terestru, cultural și politic. Aspirația din sufletul compatriotului nostru creștea cu fiecare zi, în așteptarea unui moment decisiv. Când România și-a deschis orizonturile spre lumea largă, în decembrie 1989, acesta a fost timpul când Teodor Negoită a început să dea viață mărețului său ideal.

Impunându-și cu tenacitate voința, reușește să obțină sprijin, în perioada martie 1990 – ianuarie 1995, din partea Institutului de Cercetări Alimentare din București (finanțat de Ministerul Agriculturii și Industriei Alimentare), unde înființează un Laborator de Cercetări Polare și își începe cariera exploratorie ca *Director de Program Polar și șef de expediții științifice*. Este perioada când organizează și conduce primele expediții științifice cu echipe românești în zonele înghețate din Arctica, și anume în Spitsbergen (1990, 1991, 1994), Nordul extrem al Canadei (1992) și Groenlanda de Nord-Vest (1994), durata fiecărei expediții fiind de cca. 3 luni, pe timp de zi polară.

Acțiunile acestea s-au înscris în Planul Strategic de lungă durată, pe care Teodor Negoită l-a conceput eșalonat, în trei etape distincte, având drept scop atingerea Polului Nord, a Polului Sud și înființarea unei baze românești de cercetare

permanentă în Antarctica. Pentru a-și asigura însă independența în deciziile de participare la expedițiile de mare dificultate și de mai lungă durată la Polii Pământului, care impuneau și o libertate nestăvilă în cooperarea științifică internațională, Teodor Negoită se hotărăște să-și ia destinul în propriile mâini. Astfel, înființează la 9 decembrie 1994 *Institutul Român de Cercetări Polare* (IRCP) ca organism privat.

Începe anul 1995 cu două realizări spectaculoase. Întreprinde prima expediție științifică solitară în Groenlanda de Nord-Vest, de data aceasta pe timp de noapte polară. Trăiește printre eschimoși și explorează în solitudine calora de gheață, expus furtunii și frigului de -40°C. Apoi, la invitația Centrului Expediționar Arctic și a Academiei de Științe a Rusiei, participă la o expediție de cercetare complexă, pornită din Nordul Siberiei către vârful nordic al planetei.

Teodor Negoită, primul român care atinge Polul Nord la 21 aprilie 1995

Străbate banchizele pe schiuri, prin tractarea unei sănii de 100 kg, precum Nansen odinioară

(1895), înfruntând gerul (-45°C) și furtunile polare, pentru a studia viteza și direcția banchizelor în derivă și gradul de poluare cu radionuclizi, pesticide și metale grele a apelor din jurul Polului Nord și a gheții banchizelor.

Imaginea cu chipul lui Teodor Negoită purtând o căciula de iarnă, cu privirea îndrăzneată și albe dantele de țurțuri pe stuful mustății și bărbii, rămâne un simbol de rezistență fizică și curaj pentru primul român care a reușit să ajungă la Polul Nord, pe schiuri, la 21 aprilie 1995, la ora națională 6. Performanța lui plasează România pe locul 11 în lume la acest capitol temerar.

În următorii ani (1996, 1997), își diversifică cercetările în cursul unor noi expediții în Spitsbergen. Singur, în Țara lui Oscar al II-lea, doarme în cort, cu mâna pe armă și glonț pe țevă, pregătit să înfrunte atacul fulgerător al uriașului alb, ursul polar.

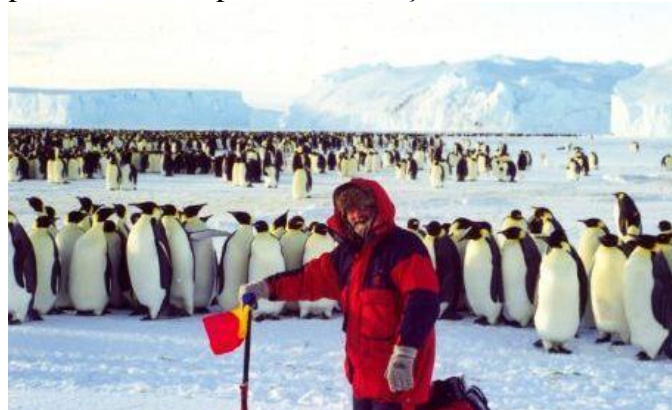
Intensitatea trăirilor și a dificultăților prin care a trecut în expedițiile arctice îl fac să se considere de acum pregătit pentru Antarctica. Numai că, deși România aderase în 1971 la Tratatul asupra Antarcticii (act prin care acest continent înghețat fusese desemnat o zonă a păcii și a cercetării științifice), în țara noastră nu se dezvoltase un cadru organizatoric și logistic care să permită efectuarea de cercetări antarctice. Această realitate contrasta cu scopul aderării, declarat în expunerea de motive ca fiind cel de continuare a vechii noastre tradiții în cercetarea Antarcticii, începută de Emil Racoviță, savantul ce a rămas în istoria omenirii ca cel dintâi biolog care a studiat viața pe acest continent în cadrul expediției Belgica (1897-1899) - prima expediție internațională care a iernat în Antarctica. Soluția pe care Teodor Negoită o concepe pentru rezolvarea acestei probleme este *Fundația Antarctică Română (FAR)*, pe care o înființează în 1996 ca organism privat, cu intenția clară de a-i conferi cât de curând posibil, prin sprijin guvernamental, statutul de *utilitate publică*.

Din poziția de director al IRCP și președinte al FAR își începe în 1997 activitatea în cadrul *Tratatului asupra Antarcticii*. Realizează o cooperare cu Federația Rusă, care se concretizează în participarea sa la a 43-a Expediție Națională Rusă de Cercetări Antarctice, pe o durată de 162 de zile (5.01 – 15.06.1998). Traversează, la bordul spărgătorului de gheață *Akademik Fedorov*, cele două emisfere, pe itinerarul Saint Petersburg – Marea Baltică – Marea Nordului – Oceanul

Atlantic – Cape Town – Capul Bunei Speranțe – Oceanul Indian – Antarctica de Est și debarcă pe continentul antarctic la 13 februarie, odată cu venirea iernii polare, o provocare pe care o înfruntă cu mare responsabilitate și curaj.

Face determinări oceanografice și parcurge 6000 de km de-a lungul coastelor Antarcticii. Efectuează cercetări în zonele a 5 stații științifice – *Molodezhnaya* (Dealurile Talla, Țara Enderby), *Druzhnaya-4*: (Golful Prydz, Ghețarul de șelf Amery), *Progress II* (Dealurile Larsemann, Țara Prințesei Elisabeta), *Mirny - Arhipelagul Haswell* (Țara Reginei Maria), *Novolazarevskaya* (Oaza Schirmacher, Țara Reginei Maud). Intră 150 km în interiorul continentului, de la stația de plecare *Mirny* înspre stația *Vostok (Răsăritul)*, parcurgând un traseu virgin, în „întunericul alb”, pe calota de gheață, în mașini grele cu șenile ocolind „crevase cu adâncimi amețitoare”. Aduce în țară sute de probe prelevate din toate aceste puncte de explorare.

Imaginea cu Teodor Negoită, care ne salută de pe Insula Haswell, cu tricoul în mână, îngenunchiat pe gheață, în fața coloniei de pinguini imperiali, rămâne memorabilă pentru acest mare patriot român aspirant la cunoașterea fără limite.

Teodor Gheorghe Negoită salută România de pe Insula Hasswell, Antarctica de Est
(Foto:arhiva Ecaterina Galan)

Expediția a condus la obținerea primelor rezultate științifice românești de amploare, de la Emil Racoviță încoace, dar și la elaborarea unei documentații asupra modului de funcționare tehnică și științifică a stațiilor antarctice permanente. Pe baza lor, Teodor Negoită inițiază la întoarcerea în țară un *Proiect de Lege privind înființarea Stațiunii de Cercetări Antarctice „Emil Racoviță”*. Este omagiul suprem adus predecesorului său, înscris ca un arc peste timp,

între 1898 și 1998 - anii iernilor antarctice pe care le-au experimentat cei doi exploratori români, primul în Antarctica de Vest (Peninsula Antarctică) și al doilea în Antarctica de Est.

Nefiind sprijinit de Guvern, proiectul este respins de Parlamentul României (1998), dar destinul hotărâse altfel: mugurii succesului apăruseră deja atunci când Teodor Negoită călcase prima oară în Dealurile Larsemann și văzuse „cocheta” Bază Law - acea bază care se ridicase în Antarctica odată cu visul său din 1987. E baza de care se îndrăgostește și căreia îi va dedica cu fascinație toată puterea sa de muncă și creație până la sfârșitul vieții, în folosul cercetării românești.

Contextul internațional a fost favorabil preocupărilor sale. 1998 este anul când a intrat în vigoare *Protocolul de la Madrid* privind *Protecția Mediului în Antarctica* pentru următorii 50 de ani, ca răspuns al omenirii față de pericolul distrugerii stratosferei, semnalizat în 1985 prin descoperirea găurii de ozon din Antarctica (produsă ca efect al poluării atmosferice excesive de către om). Acest fapt a dus, în final, la salvarea acestui continent de la iminenta exploatare a resurselor sale minerale. Astfel, în 1991 când ar fi expirat *Tratatul asupra Antarcticii*, valabilitatea sa a fost prelungită până în anul 2048.

Schimb de informații logistice și științifice în cadrul ATCM, între liderii Expedițiilor Antarctice, ale României - Teodor Negoită și ale Federației Ruse - Valeri Lukin
(Foto: Florica Topârceanu)

Cele 50 de zile de noapte polară, în care Teodor Negoită a efectuat determinări de ozon la Observatorul *Mirny*, l-au introdus în actualitatea acestor cercetări și a marilor evenimente internaționale în domeniu, printre care, cel mai important la acea dată era la Tromsø, în Norvegia, respectiv prima Reuniune a Comitetului pentru Protecția Mediului (CEP), un for nou care avea să însoțească anual, de acum încolo, Reuniunile

Consultative ale Tratatului Antarctic (ATCM). Reuniunile internaționale ATCM-CEP vor reprezenta pentru Teodor Negoită ocazii excelente pentru a-și duce la îndeplinire marea sa ideal numit „Stația României în Antarctica”.

Se face mai întâi cunoscut prin contribuția adusă la elaborarea *Ghidului pentru Procedurile de Evaluare a Impactului asupra Mediului din Antarctica*, în cadrul unui Grup de Contact Intersesional (ICG) condus de Argentina, țară care prezintă lucrarea la Reuniunea ATCM XXIII-CEP II (Lima, Peru, 1999). Nici un român nu mai prezentase până atunci contribuții evidențiate prin cercetări la Tratatul asupra Antarcticii și această implicare meritorie îl propulsează, în anul 2000, în funcția de *Reprezentant al României* în organismele acestui Tratat internațional. Atribuirea demnității de reprezentare a intereselor României unei persoane private este un fapt fără precedent în sfera Tratatului Antarctic, unde responsabilitatea aparține Guvernului Părții semnatare (adică Statului), iar executarea ei este atributul strict al Ministerului Afacerilor Externe.

Teodor Negoită, cercetător științific desăvârșit cu înalt simț diplomatic, va reprezenta cu cinste România, desfășurând o activitate internațională prodigioasă. Cu o energie uimitoare, dar și cu o remarcabilă distincție, va atrage prețuirea partenerilor străini, ridicând prestigiul României în lume.

La *Reuniunea Experților Tratatului Antarctic* (ATME, Londra, UK, 2000), se bucură de onoarea de a avea cuvântul de deschidere în fața a 27 de țări participante (din totalul de 44 de Părți semnatare) între care 24 fiind *părți consulative*, deținătoare a stațiilor de cercetare din Antarctica, erau în mod deosebit interesate de subiectul întâlnirii, care viza elaborarea unui *Cod de Navigație în Mările Antarcticii*. Negoită a prezentat studiul „Direcții privind transportul maritim antarctic în conexiune cu protecția mediului”. Contribuția sa este edificatoare având în vedere discuțiile pe fond, care s-au purtat pe baza lucrărilor introduse de România, SUA și Anglia.

La *Reuniunea Consultativă Specială a Tratatului Antarctic* (SATCM, Haga, Olanda, 2000) susține lucrarea „Turismul și mediul antarctic, două componente ale civilizației moderne”, evidențiind avantajul pe care îl poate aduce dezvoltarea turismului în Antarctica la

intensificarea dialogurilor internaționale pe teme științifice și ecologice în regiunile aflate sub jurisdicția Tratatului Antarctic.

Spirit științific, înzestrat cu mare capacitate vizionară, face neîncetat planuri și conține soluții în susținerea unei viitoare stații de cercetări științifice românești în Antarctica. Înțelege importanța promovării unui *Program Național Antarctic* (NAP) și avantajele sprijinului științific și logistic de care ar beneficia România în Antarctica dacă ar deveni membră în *Consiliul Managerilor Programelor Naționale Antarctice* (COMNAP). NAP este, prin definiție, organizația cu responsabilitate națională pentru conducerea finanțării cercetării științifice în Zona Tratatului Antarctic, în numele Guvernului și în spiritul Tratatului Antarctic, iar calitatea de membru COMNAP este deschisă Programelor națiunilor care au semnat Tratatul Antarctic și au ratificat Protocolul de la Madrid privind Protecția Mediului în Antarctica.

Dar, cu toate că orice *parte semnatară a Tratatului Antarctic* își dezvoltă în mod normal un *Program Național Antarctic*, România, ca *parte semnatară*, nu a instituit un astfel de program cu jurisdicție specială. Totuși, în țara noastră, cercetările polare, arctice și antarctice, au fost dezvoltate de Teodor Negoită, în calitate de director al IRCP, în perioada 1996-2002, în cadrul unor proiecte de cercetare derulate prin *Programul Național Orizont 2000*, care finanța global domeniile de cercetare științifică.

Pentru a depăși această inadvertență, Teodor Negoită fondează în anul 2000 revista „*Antarctic and Arctic Research*”, în care publică, sub exigența unui consiliu științific internațional, rezultatele cercetărilor românești efectuate cu precădere în Antarctica (ca emanație a unui Program Național pentru Cercetări Antarctice promovat de IRCP), dar și în Arctica, sub conducerea IRCP în colaborare cu diverși parteneri interni și externi, în domenii ca poluare, criosoluri, biochimie, biologie, schimbări climatice, precum și aspecte de medicină și nutriție, protecția mediului în Antarctica.

Revista este editată în limba engleză, oferind oamenilor de știință din țară și străinătate informații detaliate în spiritul *Tratatului Antarctic* și al protecției valorilor antarctice față de perturbările antropogene. Primul volum (2000) este tipărit de Editura Academiei Române, iar

următoarele (Vol. II 2004, Vol. III 2005, Vol. IV 2006) de Fundația Antarctică Română, cu sprijinul financiar al Ministerului Educației și Cercetării (MEC).

Cooperarea științifică dintre România și Australia la ATCM XXVIII-CEP VIII, Stockholm, 15 iunie 2005. Teodor Negoită prezintă revista „Antarctic and Arctic Research” lui Michael Stoddart, membru în Consiliul Științific al revistei editată de Institutul Român de Cercetări Polare
(Foto: Florica Topârceanu)

Editarea acestei reviste a reprezentat o contribuție importantă la întărirea poziției României în cadrul Tratatului Antarctic, o dovadă în acest sens fiind și aprobarea începerii procedurii de admitere a României în COMNAP, în august 2000. Având în vedere că *Expediția Belgica* este recunoscută de COMNAP ca piatra de temelie a Programelor Naționale Antarctice, Academia Regală din Amsterdam a apreciat lucrarea detaliată prezentată de Teodor Negoită privind cercetările sale înscrise în continuarea tradiției românești începută de Emil Racoviță în Antarctica, în cadrul expediției Belgica. Primul pas fiind făcut, următoarea cerință era ca România să treacă la semnarea și ratificarea *Protocolului de la Madrid*, proceduri pentru care Teodor Negoită va depune demersuri susținute și va urmări îndeaproape îndeplinirea lor.

Participarea la ATCM XXIV-CEP IV (Saint Petersburg, Rusia, 2001) deschide perspective noi. Lucrarea cu titlul „*Activitățile Științifice Antarctice Românești, 1998-2000*”, în cadrul căreia Teodor Negoită evidențiază cooperarea fructuoasă cu Federația Rusă și proiectele românești viitoare în Dealurile Larsemann din Antarctica, trezește interesul delegaților chinezi. Directorul General al Administrației Arctice și

Antarctice a Chinei (Prof. Chen Liqi) afirmă că dacă România va pune o stație în Antarctica, va avea transport gratuit 5 ani – ceea ce viitorul va confirma. La aceeași reuniune, Directorul Diviziei Antarctice Australiene (Prof. Tony Press), apreciind o intervenție reușită a lui Teodor Negoită în sprijinul unui proiect al Angliei, afirmă că reprezentantul României este prietenul Australiei. Dacă luăm în considerare faptul că Australia, China și Federația Rusă sunt trei mari puteri ale lumii care au stații de cercetare științifică în Dealurile Larsemann, înțelegem pasul uriaș pe care compatriotul nostru l-a făcut în timp record în Antarctica, prin eforturi proprii considerabile.

Începând din 2002 și până în 2010, Teodor Negoită va introduce pe agenda de lucru a reuniunilor anuale ATCM-CEP un număr impresionat de lucrări care vizează trei categorii de contribuții: poziția României în *Declarația Delegației României*, ca Parte Neconsultativă participantă la aceste reuniuni anuale, *Activitățile Științifice Antarctice Românești* și diverse *Rapoarte CEP*, fie ale României [ca de ex. Semnarea (2002) și Ratificarea (2003) de către România a Protocolului de la Madrid], fie ale unor ICG privind *Planurile de Management* pentru anumite Zone Antarctice de Protecție Specială (ASPA), la care se adaugă Zona Antarctică de Management special din dealurile Larsemann (ASMA 6). Precizăm că Teodor Negoită este autorul unui număr de peste 60 de lucrări prezentate la ATCM-CEP în perioada 1998-2010.

Bunele relații de cooperare pe care le dezvoltă cu China îl aduc din nou în Antarctica de Est, dar intrând acum și în Antarctica de Vest, prin participarea la cea de-a 19-a *Expediție Națională Chineză de Cercetări Antarctice* (CHINARE), desfășurată între 16.11.2002 și 24.03.2003. De data aceasta, traversează cele două emisfere la bordul spărgătorului de gheață *Xue Long* (în traducere *Dragonul Zăpezilor*), pe traseul: Shanghai – Marea Chinei de Est – Arhipelagul Japonez (Sakishima Gunto) - Arhipelagul Caroline – Noua Zeelandă (Christchurch) – Oceanul Pacific de Sud – Antarctica de Vest (Arhipelagul Shetland de Sud) – Antarctica de Est, cu reîntoarcerea la Shanghai.

Pe vas, a cooperat cu grupul oceanografilor determinând concentrația de CO₂ din apele Oceanelor Pacific, Atlantic, Indian și Înghețat de Sud. La debarcare, în 25 decembrie, pe Insula

King George a fost fascinat de bogăția faunei, rar întâlnită în altă parte a Antarcticii pe un areal atât de restrâns, și astăzi noi putem găsi câteva mărturii fotografice ale acestor ținuturi de vis în volumele revistei „*Antarctic and Arctic Research*” (2004, 2005).

A lucrat în grupul chimiștilor și geologilor în zonele de coastă ale stațiilor chineze *Great Wall* (în traducere *Marele Zid*) din Insula King George și *Zhong Shun* din Dealurile Larsemann. În paradisul păsărilor din Antarctica de Vest a avut surpriza să descopere soluri cum doar rar a văzut în Antarctica de Est. Desigur soluri primitive, atipice, specifice Antarcticii de Vest, de turbă formată din acumulări de mușchi morți, neputreziți, spre deosebire de probele de sol din Antarctica de Est, care sunt de fapt probe de scoarță terestră degradată fizic, chimic și biologic ajunsă într-un anumit stadiu de evoluție spre solificare.

A intrat 500 km în interiorul continentului, până în Munții Grove, situați la 2000 m altitudine (cu temperatura aerului de -35°C pe un soare strălucitor), într-o zonă pe cât de atractivă pentru colectarea de meteoriți, pe atât de periculoasă prin capcanele crevaselor adânci ascunse sub podurile de gheață care se deschideau la trecerea vehiculului polar pe șenile.

Din toate aceste locuri a recoltat sute de probe de sol, gheață, material biologic, roci pentru continuarea Programului Român de Cercetări Polare. Totodată, și-a îmbogățit cunoștințele despre stațiile permanente de iarnă. Are șansa de a vedea „depozitele de oase de balene, de pe timpul vânătorilor de balene”, care „par neatinsă” în Stația Braziliei *Commandante Ferraz*, și chiar va aduce în țară un os de balenă în scopul de a-l expune la *Muzeul Polar al României*, pe care intenționa să-l înființeze. Are ocazia să afle despre diversele utilizări care se dau depozitelor de guano din Stația Poloniei *Henryk Arctowski* - nume care amintește de cel care a fost oceanograf-meteorolog pe Belgica, alături de Racoviță. De asemenea, vizitează Stația australiană *Davis*, care este amplasată lângă colonia de foci elefant din Dealurile Vestfold, o zonă pe care o va explora fiind implicat în activitatea grupului care stabilește planul de management al acesteia. *Davis* are întreaga activitate computerizată, fiind una dintre cele mai moderne stații din Antarctica, în responsabilitatea șefului acestei stații intrând și

administrarea Bazei *Law* aflată la 80 de mile distanță.

În tot acest timp își urmează cu credință visul. Poartă discuții cu colegii chinezi în ideea de a cumpăra o bază din China, unde materialele sunt mai ieftine, pentru a o amplasa în Dealurile Larsemann. Le solicită informații privind costul la care s-ar ridica aprovizionarea bazei cu combustibil și transportul cercetătorilor români din Australia în Antarctica de Est, în cazul în care țările membre ale Tratatului Antarctic ar fi de acord cu deschiderea unei baze românești. Și chiar identifică, în cursul activităților de bioprospectare a Peninsulei Broknes, câteva locații ideale pentru amplasarea bazei românești în Dealurile Larsemann, pe o terasă, la adăpost de vânturile care bântuie regiunea, nu doar iarna ci și vara.

În seara zilei de 31 ianuarie 2003, visul se transformă în realitate. E „noaptea minunilor” în Stația *Zhong Shun*, de Anul Nou Chinezesc, când Șeful Stației *Davis*, Jeremy Smith, cunoscând activitatea neobosită a lui Teodor Negoită la Tratatul Antarctic, și fiind profund impresionat de entuziasmul și marea lui admirație pentru Baza *Law*, în care vede modelul perfect pentru o viitoare bază românească, îi propune să demareze formele juridice pentru intrarea României în Antarctica direct în Baza *Law*. După 20 de zile, în Stația *Davis*, părțile cad de acord asupra începerii unui proces de negocieri între Divizia Antarctică Australiană (DAA) și Fundația Antarctică Română (FAR) pentru a se ajunge la finalizarea unui document juridic ce urma a fi semnat în comun. Suflet sensibil și delicat, impresionat de marea sa biruință, Teodor Negoită avea să scrie: „Sentimental, la data de 9 februarie, 2003, ora 15:20, am ridicat tricolorul, și în memoria părinților mei inaugurez prima bază de cercetare românească în Antarctica”.

Anul 2003 continuă să fie unul cu totul special pentru Teodor Negoită. Prezintă la ATCM XXVI-CEPVI (Madrid, Spania) „Raportul României asupra Ratificării Protocolului de la Madrid” și se remarcă printr-o contribuție CEP excepțională în patru grupuri ICG, trei conduse de Australia și unul de Noua Zeelandă, privind stabilirea Zonelor Antarctice de Protecție Specială ASPA 135 (din Nord-Estul Peninsulei Bailey, Coasta Budd, Țara Wilkes), ASPA 143 - Plan Marin (Peninsula Mule, Dealurile Vestfold, Țara Prințesei Elisabeta), ASPA 160 – Insulele Frazier, Insulele Windmill,

Țara Wilkes și ASPA 118 - Creasta Cryptogam (Munții Melbourne din Nordul Țării Victoria) - aceste trei studii ample fiind publicate în Raportul Final al Reuniunii. Când introduce și ultima lucrare despre „Activitățile Științifice Antarctice Românești în Cooperare cu China” în domenii ca biologia și schimbările climatice, președintele de ședință afirmă copleșit: „Mulțumesc României pentru excelenta prezentare!” - gest neobișnuit la Tratat, la care se adaugă intervența Australiei care declară în plen că va coopera în viitor cu România.

Pentru contribuția adusă la Știința Antarcticii, Teodor Negoită este desemnat ***Omul de Știință Internațional 2003*** de către Comitetul Științific pentru Cercetări Antarctice (SCAR) din cadrul Institutului de Cercetare Polară *Scott* (Cambridge, Marea Britanie). Dacă în lumea științifică internațională numele acestui român este unanim respectat și rostit cu îndreptățită prețuire, acasă proiectele propuse de IRCP, în parteneriat cu universități și institute de cercetare, sunt respinse rând pe rând la competițiile naționale din 2003 pe programele de cercetare-dezvoltare.

Pentru această contribuție adusă la *știința Antarcticii*, Teodor Negoită este desemnat ***Omul de Știință Internațional 2003*** de către Comitetul Științific pentru Cercetări Antarctice (SCAR), Cambridge, UK. Președinte în perioada 2003 – 2006 a fost Dr. Tony Press din Australia, omul care îl remarcase încă din 2001, care îl va sprijini în realizarea marelui vis al vieții sale: o stație în Antarctica pentru România. Dacă în lumea științifică internațională numele acestui român este unanim respectat și rostit cu îndreptățită prețuire, acasă proiectele propuse de IRCP, în parteneriat cu universități și institute de cercetare, sunt respinse rând pe rând la competițiile naționale din 2003 pe programele de cercetare-dezvoltare.

În lipsa sprijinului statului, este nevoit să susțină activitatea polară din banii pe care îi primește eșalonat de la sora lui, aflată temporar la muncă în Londra, precum și din „bănuții” pe care îi obține din diverse interviuri, prin care solicită neîncetat suportul autorităților.

„Cine se teme de Antarctica?” avea să se întrebe Teodor Negoită și tot el va răspunde cu mâhnire: „La noi în țară Antarctica nu e prea bine înțeleasă!” Abia în 2004, Autoritatea Națională pentru Cercetare Științifică (ANCS), aflată în subordinea MEC, va lansa *Programul Prioritar Cercetări în Zonele Polare* (2004-2006) prin

sprijinul Directorului Programului MENER (Mediu, Energie, Resurse), Prof. Dr. Adrian Badea. Ulterior, Programul VIASAN (Viața și Sănătatea) condus de Prof. Dr. Leon Zăgărean va finanța un proiect de medicină extremă al IRCP privind „Evaluarea organismului uman din punct de vedere imunologic și metabolic la temperaturi scăzute”, în cadrul căruia se vor efectua trei teste importante: Bucegii la proba polară, testul subteran și adaptarea la izolare și frig în mediul antarctic (2004-2006).

În sistemul Tratatului Antarctic, în perioada 2003-2006, peședinte CEP este Prof. Tony Press din Australia, omul care îl remarcă pe Teodor Negoită încă din 2001 și care, alături de Prof. Michael Stoddart - Director Științific al DAA, îl va prețui și spijini în realizarea marelui vis. Astfel, după doi ani de negocieri cu Australia, Teodor Negoită reușește să fondeze la 15 iunie 2005 *prima Stație de Cercetări Științifice a României în Antarctica* prin semnarea la Stockholm (ATCM XXVIII-CEP VIII) a unui act unic în istoria Tratatului Antarctic.

Ceremonia de semnare a Memorandumului privind Stația Law-Racoviță: Prof. Tony Press (Divizia Antarctică a Guvernului Australiei) și Dr. Teodor Negoită (Fundatia Antarctică Română); în mijloc Richard Rowe (Ambasadorul Australiei) și Victoria Popescu (Ambasadorul României) - 15 iunie 2005, Ambasada Australiei din Stockholm, Suedia (Foto: Dr. Florica Topârceanu)

Acordul a fost încheiat între Divizia Antarctică a guvernului Australiei, reprezentată prin Tony Press, și Fundația Antarctică Română, reprezentată prin Teodor Negoită, sub titlul „*Memorandum of Understanding concerning the joint use of Law Base at Larsemann Hills, Prydz Bay, East Antarctica*”, în traducere „*Memorandum de înțelegere privind utilizarea în*

comun a Bazei Law din Dealurile Larsemann, Golful Prydz, Antarctica de Est”.

Semnarea documentului a avut loc la Ambasada Australiei, în prezența ambasadorilor celor două state, Australia și România, în Suedia

Actul stipulează că baza va purta numele *Law-Racoviță* pe durata Memorandumului. Prin aceasta, a fost recunoscut meritul exploratorului Teodor Negoită în continuarea tradiției țării noastre în cercetarea Antarcticii începută în urmă cu peste 100 de ani de Emil Racoviță. În context, menționăm că australianul Phillip Law (1912-2010) a fost primul om care a explorat Dealurile Larsemann (1958). În cursul negocierilor cu Australia, Teodor Negoită își aduce contribuția la cercetările polare ale Comunității Europene. La propunerea sa, România (reprezentată prin MEC) intră, la data de 1.03.2005, ca partener în proiectul european EUROPOLAR (The European Polar Consortium: Strategic Coordination and Networking of European Polar RTD Programmes / Consorțiul Polar European: Coordonarea Strategică și Rețeaua Programelor Europene Polare de Cercetare și Dezvoltare Tehnologică) finanțat prin Programul FP6, subprogramul ERA-NET. Consolidează participarea României prin implicarea sa activă în acțiunile proiectului, în calitate de membru în Comitetul Științific Consultativ și în Comitetul pentru Infrastructuri (EPICOM), alături de D-na Iulia Mihail - Director MEC.

Dar, contrar angajării părții române în proiectului polar european, evaluatorii din România resping proiectul depus de IRCP în parteneriat cu 7 institute din țară și 4 universități și institute din Belgia, China, Suedia și Israel, la competiția din 2005 pe Programul CEEX (Cercetare de Excelență). Deși au apreciat competența persoanei sale în calitate de coordonator al proiectului, l-au depunctat la capitolul de echipamente noi, propuse pentru dotarea Stației României din Antarctica.

În pofida tuturor greutăților, Teodor Negoită își îndeplinește misiunea de Șef al Stației *Law-Racoviță* din Antarctica: organizează și conduce *prima Expediție Națională Română de Cercetări Antarctice* (ENROCA) în perioada 31.12.2005-14.03.2006. Sponsorizarea din partea ASIROM-SA este bine-venită, ca de fiecare dată.

13 ianuarie 2006: Intrarea României în Antarctica de Est, Dealurile Larsemann, prin cooperarea cu China - Wei Wenliang și Teodor Negoită, șefii celor două expediții antarctice, chineză și română
(Foto: Florica Topârceanu)

În cadrul expediției, Teodor Negoită marchează două date de importanță istorică pentru lumea polară: 13 ianuarie 2006 - ziua în care România a arborat drapelul tricolor în Antarctica, ca simbol al deschiderii Stației „Law-Racoviță” pentru cercetătorii români, și 20 februarie 2006 - ziua inaugurării oficiale a Stației „Law-Racoviță”, când Australia, prin John Rich (liderul Stației Davis), a conferit reprezentantului României, Teodor Negoită, CHEIA STAȚIEI ca simbol al utilizării comune de către cele două state, Australia și România, - o adevărată pecete pentru fondarea primei Stații de Cercetări Științifice a României în Antarctica.

Ceremonia de inaugurare a Stației „Law-Racoviță” a fost organizată de Guvernul Australiei și a avut loc în prezența delegaților ruși, chinezi, români și australieni, aparținând stațiilor din Dealurile Larsemann și Dealurile Vestfold. Cărțile publicate de Teodor Negoită, „Știință pe gheață cu chinezii în Antarctica” (2004) și „Ambasada României în Antarctica, Stația Law-Racoviță” (2006), sunt mărturii uluitoare ale aventurii extraordinarului său „vis împlinit în lumea aisbergurilor”: „O stație pentru cercetătorii români în cel de-al șaselea continent” - Antarctica.

Prețuiți stimați români ceea ce a realizat Teodor Negoită în folosul cercetării românești! Acum, când el nu mai este printre noi, nu lăsați la voia întâmplării soarta Stației României din Antarctica!

Prof. Michael Stoddart, Dr. Florica Topârceanu, Dr. Teodor Negoită și Dr. John Rich cu cheia ceremonială purtând inscripția (în traducere) „Prezentată lui Teodor Negoită la inaugurarea Stației Law-Racoviță, Dealurile Larsemann, Antarctica, Februarie 2006”
(Foto: Dr. Rey Morris)

Dr. Paul Egerton, Directorul Consiliului Polar European - Fundația Europeană de Știință, a dat românilor la 24 martie 2011 un exemplu european de prețuire propunând **redenumirea stației în onoarea Dr. Teodor Gheorghe Negoită.**

La data de 9 decembrie 2011, Memorandumul de Înțelegere a consfințit noua denumire **Law-Racoviță-Negoită** ca recunoaștere internațională pentru contribuția lui Teodor Gheorghe Negoită la dezvoltarea științele antarctice.

Să-i urmăim cu considerație exemplul păstrând vie memoria lui Teodor Gheorghe Negoită!

Dr. Paul Egerton la deschiderea Workshop-ului de cercetări polare ce a avut loc în Aula Academiei Române la 16 noiembrie 2007